

a pönget-
égtől az
ni, ha jó
getsz. —
van a do-

Kaiser
betegem
. A kép-
özlöm. —

ben, me-
Nem is
r ennyire
es, hogy
az írő-
néúinek

Bárkány
k híveim
am is, ha
k teljesi-

Farkas
ba a mult
t Ilona.

magában
anaszodat
ay Béla.
asója van
épültek e

smányain.
i. Irjátok
megfejtők

Tibor.
be a meg-
dó buda-

t név. —
n kedvte-

Marczali
n István.

l. Nem a
ülök én.

vesen lát-
között. —

resztneved
ka. Igazi

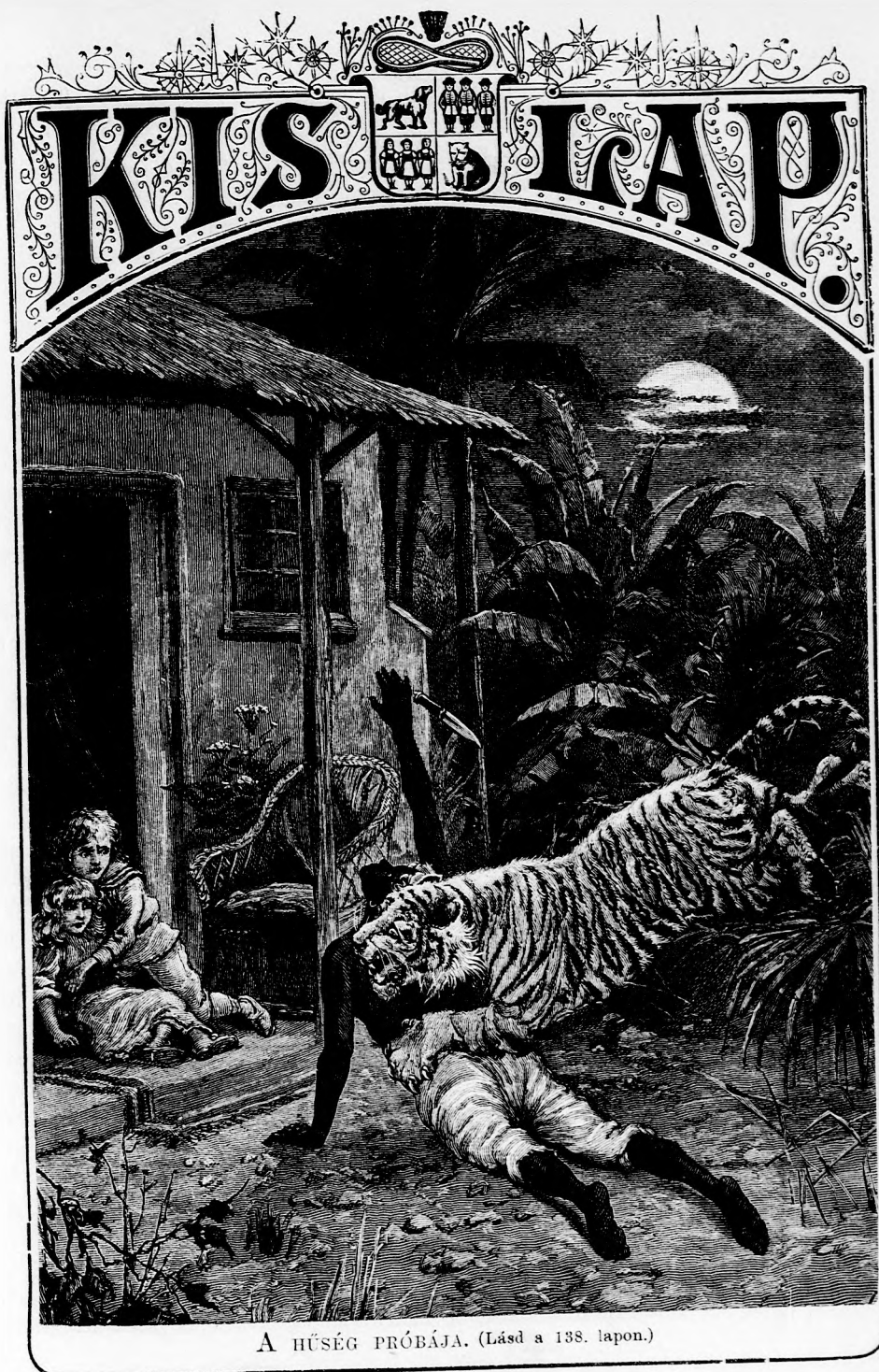
n esett. —
gjelen. —

a rajzok-
tetet nem

híhez 1—2
lenek ám

arancsolja,
eve kerül
— Több

maeum-épület.
en.

A HŰSÉG PRÓBÁJA. (Lásd a 138. lapon.)

XLVI. kötet, 9. szám. Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. 1894. márczius 4-én.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

A DOKTOR UR NÖVENDEKEL.

— Elbeszélés képekkel. —

(Folytatás.)

NI TAGADÁS benne, Piroska nem igen volt elragadtatva e fogadástól, melyben a bácsi részese-sítette. Még csak meg sem ölelte, meg sem csókolta a kis lányt. Náluk otthon máskép fogadják a szívesen látott vendéget. Nem is tudta megállani, hogy kissé elbusultan föl ne sóhajtson:

— Ó, a bácsi alig ha szereti, hogy itt vagyok!

— Mi jut eszedbe! szólt Dezső. Éppen ellenkezőleg! Eldicsekedhetel, hogy nagyon kitüntettet.

— Kitüntettet? Ugyan mivel? Még csak meg sem csókol.

— No persze, majd ő effélére gondol, mikor bizonyosan azzal van tele a feje, hogy ezen vagy azon a betegén mi segítene jobban. De megtette ám, hogy külön végetted jött ide és szóba állt veled.

— Hát olyan nehezen teszi?

Dezső nagyot nevetett.

— Biz' ő nem sokat törődik senkivel, aki nem nagy beteg. De ezen ne szomorodjál, nekünk éppen ez nagyon jó. Magda nénin könnyen kifogunk és így mindig azt tehetjük, ami nekünk tetszik. Én már jól ismerem itt a dörgést.

Piroskának ekkor eszébe jutott, hogy ő voltaképen még nem is tudja, kicsoda ez a Dezső? Azt kérde tehát:

— Te már rég vagy itt a bácsinál?

— Rég bizony. Egészen kicsike voltam, alig öt éves, mikor ide kerültem.

— És, ugy-e, mi ketten szintén roko-

nok vagyunk? Mert a bácsi neked is bizonyosan nagybátyád... ámbár otthon én nem hallottam rólad soha semmit.

— Meghiszem azt! Nem vagyunk mi semmiféle atyafiságban! A te bácsid nekem gyámapám, de nem rokonom.

— Akkor hát ki vagy te?

— Tudom is én!

— Micsoda? Nem tudod, mi a neved, kik voltak a szüleid?

— Nem én. Az öreg doktor azt mondta, hogy erre ne legyen gondom, az ő nevét fogom viselni, és ha megérdemlem, majd fiának is fogad. No, majd megvállik, akárok-e a fia lenni.

S e szavaknál Dezső szemei oly daczos büszkeséggel villogtak, hogy Piroska szinte csodálkozva nézett rá.

— Hát nem szereted a bácsit? kérde.

— Dehogyan nem! Csuf hálátlanság volna, ha nem szeretném. Nagyon jó ember.

— Értem. Az igazi atyádat mégis jobban szereted.

— Nem mondhatnám. Nem emlékszem rá, talán nem is láttam soha. No de mind-egy, ezen csakugyan hiába törjük a fejünket. Sokkal okosabb lesz, ha valami jó tervet főzünk ki holnapra. Ne félj, nem fogsz itt unatkozni. Örülhetsz, hogy itt találtál engemet. No, én is örülök, hogy itt vagy, mert remélem, hogy jó pajtások leszünk. Már persze, amennyi az ilyen lányfélétől kitelik. De majd elnéző leszek, ne félj.

Dezső ezt vidáman mondta s Piroska is nevetve felelt:

— Majd iparkodom, hogy érdemes legyenek megtisztelő barátságodra.

Mikor Piroska ez este nyugalomra tért, sehogy sem volt tisztában vele, hányadán

van itt a dolga: kellemes időzésre számíthat-e, vagy sem.

— No, majd igyekszem, hogy meg legyenek velem elégedve, első sorban persze a bácsi. De a néni is. Lám, milyen szép szobácskát adott.

Csakugyan kedves kis szoba volt, kertre nyíló ablakkal s épp a Dezső szobájának szomszédságában. Korán reggel egész sereg madárka csicseregett a közeli fákon s a fölkelő nap sugarai beragyogtak a magas ablakon. Piroska gyorsan felöltözött.

— Ne mondhassák, hogy álmos táskavagyok. Faluhelyt korán kelnek, tudom.

De mire kijutott a tornácra, látta, hogy itt már mindenki rég talpon van. Magda néni épp az ebédlőből jött ki.

— A reggelid ott van már az asztalon. Dezső is ott van már, reggelizetek együtt.

Dezső ott volt, de más senki.

— A bácsi nem jön ide reggelizni? kérdé Piroska.

— Ő már hegyen-völgyön túl van. De talán megjön ebédre; vagy vacsorára; vagy holnap. Néha-néha őt is látjuk az asztalnál. Scha se törődj vele. Inkább lássuk, hogy ma mit csináljunk. Mit gondolsz... hát ha kirándulnánk ibolyát szedni? Tudok olyan helyet, ahol sok szép ibolya terem.

— Az nagyon kellemes volna; de előbb meg kell kérdeznünk: szabad-e?

— Szabad? pattant fel Dezső. Szabad! Ki nem állhatom ezt a szót. Ha ki akarok sétálni a mezőre, erdőre, hát kísétálok. Addig van!

Piroska kissé meg volt akadva.

— Meglehet, hogy te megteheted... de tudod, nekem bajos... meg köll kérde-nem Magda nénit...

— Ha csak az a baj, akkor semmi baj. Jöszte csak velem!

Kimentek és össze-vissza jártak a házban, végre a nagy élés-kamrában megtalálták a nénit, aki azonban nem igen nyájasan fogadta őket.

— Mit kerestek itt? Jól tudod, Dezső, hogy nem szeretem, ha itt a kamrában settenkedel.

— Jaj, nénikém, most nem a magam kedvéért jöttem. Piroskának akarok segíteni.

— Ugyan miben?

— Hát... kedves néni, szólalt meg Piroska, Dezső azt mondja, hogy nagyon szép idő van, kísétálnánk ibolyát szedni.

— Abból semmi sem lesz. Te magad nem mehetsz, Dezsőnek pedig tanulni valója van délig s délután jön a tanító, hogy kikérdezze.

— Ó, izenünk neki, hogy ne jöjjön. Kikérdezhet holnap is.

— Az nem lehet.

— De nénikém, higgye meg, hogy jobb lesz ugy. Mert ha nem ugy lesz, hát hiába jön a tanító ur.

— Már ugyan miért jönne hiába?

— Mert semmit sem fogok tudni, de egy árva bötüt sem. No nézze, aranyos nénikém, alkudjunk meg!

— Ejnye te kis gézengúz! Már ugyan hogy alkudhatnál meg te énvelem?

— Mindjárt megmondom. Olyan alkut kötünk, hogy csupa tiszta nyereség jut mindenkinek; ha pedig rá nem áll a néni, tiszta kára lesz mindenkinek.

— Már erre kíváncsi vagyok.

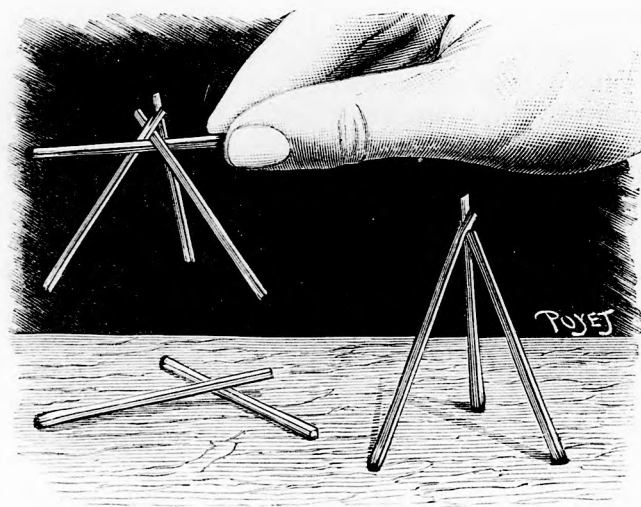
— Hát az ugy lesz, hogy, ha a néni nem teljesíti a kérésünket, akkor Piroska busulni fog...

— Majd kiheveri.
 — De én meg haragudni fogok . . .
 — Majd kibékülsz, ha bele untál.
 — Ki, de addig nem tanulok egy hangot sem, nem irok egy fikarczynit sem, a tanító hiába jön, nem fogok tudni semmit! Akkor ő is haragudni fog, elpanaszolja a gyám-apámnak és ő is haragudni fog. Hát jó lesz ez?

— Dehogy is lesz . . . Próbáld csak!
 — Meg is teszem, meg én! De ha a nénike megengedi, hogy délután kiránduljunk, akkor én délig nagyon szorgalmas leszek. És ha egy kosárkába még jó oszonnát is rak a számunkra: no, akkor olyan remekül fogom holnap tudni a leczkémét, hogy mindjárt püspök lehet belőlem.

(Folytatása következik.)

B Ü V É S Z E T .

HÁROM SZÁL A NEGYEDIKEN. (Lásd a 138. lapon.)

A M A S B Ö R É B E N .

— Csevegés egy esős estén. —

MI TAGADÁS benne, nem éppen tulságos jámborságból üldögéltek és csevegtek Vilmácska és testvérei oly nagyon csöndesen, illedelmesen ott a szobában. Okozta egy kicsit az is, hogy már kifogytak a szobai játékból, kísértelni pedig nem lehetett.

Kellemetlen északi szél sivitott végig az utcán, csapkodta az esőt, s aki nem volt vele kénytelen, nem bujt ki a biztos hajlékából.

Persze, csak aki nem volt vele kénytelen.

— Nem mindenkinek van ám olyan jó dolga, mint nekünk, szólt Vilmácska, ki már jó jóformán egészen felnőtt, tizenhat éves leány volt. Nézzétek, ott jön az ut-

czán egy megrakott szekér... egy vézna kicsi ló húzza, alig bírja a nagy szél ellen.

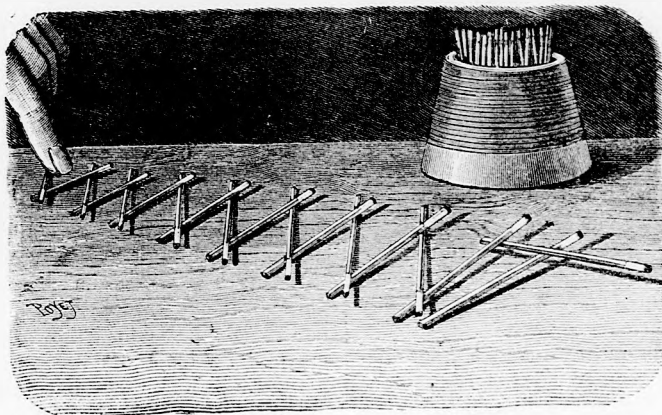
— Ó, most meg el is akadt! szólt Andor. Jaj, szegény lovacska! Hogy veri az a durva kocsis!

— Igazán szívtelen ember! mondá Vil-mácska fölhaborodva. Valahányszor ilyet látok, hogy ütök-verik a szegény állatot, mely nem bírja a tulságos terhet, mindig azt kívánom, bár csak valami csodatevő tündér volnék.

— Igen? És átváltoztatnád a lovacskát tüzes táltossá, mely elröpülne a felhőkbe? szólt a kis Anikó.

— Nem! Egyebet tennék. Oda varázsolnám a kegyetlenkedő embert egy-két órára a megkínzott állat bőrébe, hogy húzza az igát lelkendezve, elcsigázva, a fáradságtól kábulva, anélkül, hogy megtudná magát értetni és mondhatná: »Jaj, kedves gazdám, engedj megpihennem, már alig emelnek a lábaim; végy le valamicskét a

B Ü V E S Z E T.

EMELÉS MESSZIRŐL. (Lásd a 138. lapon.)

teherből, mert ennyit nem bírok. Nem vagyok én lusta, de ha túl terhelsz, igazán nem rajtam mulik, hogy megrekedek. Tudom, nem tenné többet.

— Meghiszem azt! szólt Emilke. Elég volna ilyen leczkéből fél óra is.

— Jaj, de furcsa is volna, ha az ember egyszerre csak nem az volna, aki volt, hanem más valaki! mondá Anikó. Szinte szeretném megpróbálni.

— Az bajos volna, mert hát nem lehet. De az nagyon lehetséges, hogy olykor-oly-

kor bele képzeljük magunkat másnak a helyzetébe. Sőt ez sokszor nagyon hasznos és szükséges is.

— Ugyan miért?

— Hát, például, akkor alig-alig volna többé harag és pörölés köztetek. Mikor Emil és Andor egymás ellen tüzeskednek, én pedig hallgatom, mindannyiszor azt a furcaságot tapasztalom, mint ha mind ketjüknek igazuk volna, de csak félig, meg hogy egyiknek sincs igaza, ámde szintén nem egészen. Emil azonban azt hiszi, hogy

esupán neki van igaza és Andor a hibás, viszont Andor szentül meg van győződve, hogy neki van ragyogó tiszta igazsága, ő nem hibás egy mákszemnyit sem, Emilnek semmi mentsége nem lehet. És egyik sem törekszik arra, hogy bele képzelje magát a másiknak a helyzetébe.

— Ó, én éppenségesen ilyet tapasztalok, mikor te pörölsz a Jenő bátyánkkal, szólt Andor nevetve.

— Meglehet, felelé Vilma mosolyogva. Nem is akarom állítani, hogy jobb vagyok másoknál, ámbar én legalább törekszem rá.

— No, hiszen azt mi is megpróbálhatjuk, szólt Emil. Legközelebb, ha össze pörölök Andorral, majd bele képelem magamat az Andor helyébe, hogy mit gondolnék a pörös dologról, ha az ő helyében volnék.

— Jól van, én meg azt fogom képzelni, hogy Emil vagyok, mondá Andor nevetve.

— Akkor bizonyosan mindjárt vége is szakad a pörötöknek. Mert rögtön másképp érez és gondolkozik, aki bele képzelet magát másnak a helyébe.

— Bár csak megtenné a tanár ur! so-hajtott Emil. Nem adna olyan nehéz lezket, ha elképzelné, hogy ő van a szegény diákok bőrében.

— De hát ha megfordítva: ti képzelnétek magatokat oda az ő helyébe? Gondold meg csak, milyen mulatságos volna az neked, ha vagy negyven garázda, figyelmetlen, daczos, pajkos fiúval köllene minden isten-adta nap vesződnöd. Akkor talán mégis rajta volnál, hogy ne adj okot panaszsra.

— Jaj, már ilyen cserét csakugyan nem szeretnék. De hogy is jut eszedbe, hogy efféléket beszélsz nekünk, Vilmácska!

— Mert egy álmom jutott eszembe. Tudjátok, álmában az emberrel mindenféle lehetetlen dolog megesik. Én azt álmodtam, hogy Honkával sétáltam egy csodaszép tündér-ligetben.

— Talán ott barátkoztatok meg annyira? kérde Anikó nevetve. Mert még nem igen régen ugyancsak nem szerettétek egymást!

Neked mindig sok kifogásod volt ellene; most pedig mindig össze ölelkezve jártok.

— Igazad van Anikóm. Ugy volt és akkor álmomban kötöttem vele barátságot. De nagyon sajátságos módon. Mondom, együtt sétáltunk, a tündér-ligetben, azaz nem is sétáltunk hanem lebegtünk. De csak a szellemünk, lelkünk lebegett, a testi alakunkat ott hagytuk a virágos, bársonyos pázsiton. Mikor már megelégtünk a lebegő sétát, vissza tértünk oda, ahonnan elindultunk és újra fölvertük földi testünket. De hát: hogy, hogy nem, eltévesztettük s én a Jolánka alakjába bujtam bele, ő meg az enyémbé. Tudtam, hogy én nem vagyok Jolánka, mégis kénytelen voltam úgy gondolkozni, úgy tenni mindent, ahogy ő szokta. És ime azt vettem észre, hogy amit én az előtt gyakran megrót-tam, gunyoltam a Jolánka tetteiben s viselkedésében, az nem olyan hibás, oktalan, amilyennek én mondogatni szoktam. Ó meg az én alakomban volt ott előttem és úgy beszélt, cselekedett, ahogy én szoktam. Jaj, milyen kiállhatatlannak találtam! Pedig hiszen én voltam az! Már azon kezdtem tünődni, hogy nem is bánom a cserét. Inkább megmaradok a Jolánka alakjában... de hát épp ekkor megszólított a mama, hogy ideje fölkelni... s fölébredtem.

— És azóta nagy barátságot kötöttél Jolánkával.

— Nagyot; és nem is bántam meg.

— Jaj, ha benne rekedtél volna a Jolánka alakjában! szólt Andor tréfásan.

— Akkor most nem volnál többé a mi kedves testvér-nénikénk! ijedezett Anikó.

— Szerencse, hogy az effélék csak álmodni és elképzelni lehet, de megtenni nem, mondá Emil.

— Tévedsz, felelé Vilmácska. Volt egyszer egy nemes szívű perzsa sah (király), aki szegényes ruhába öltözve járt-kelt a népe közt és végzett mindenféle munkát, amit szegény ember szokott.

— Ohó, az nem perzsa sah volt, hanem a mi dicső Mátyás királyunk! szólt közbe Andor.

— Mátyás király is tett ilyet; de a kiről most szólok, az mégsem ő volt, hanem egy perzsa sah. Ez nemcsak sétálgatott áruhában az utcákon, hanem oda állt a munkások sorába, akik csekély bérért naphosszat nehéz munkát végeztek. Kipróbálta, mi az, ha reggeltől estig teli zsákot kénytelen a vállán czipelni, a forró napon kapálni, építéshez követ, téglát hordani. És hallotta, hogy az emberek mit beszélnek az ő, a sah rendeleteiről, parancsairól. Ugyancsak bántotta, mikor efféle halott:

— Könnyű a sah ő felségének! Ő csak parancsol, nem is tudja: könnyű-e vagy nehéz a parancsát teljesíteni. Persze, soha sem végez semmi nehéz munkát; bőségben, kényelemben él; nem érti, mi a fáradság, szenvedés. Bezzeg, nem parancsolgatna keményen, ha neki magának is izzadnia kellene naphosszat keserves munkában és száraz kenyér volna az ebédje, szalma a fekvő-helye.

A sah, mondom, sokszor hallott ilyen beszédet és mikor verejtékes arccal dolgozott ismeretlenül a szegény emberek közt, így szólt magában:

— Van igazuk! Jobban meg kell gondolnom, mit parancsolok.

És ettől fogva igen kegyes, jóságos uralkodó volt, aki mindig meggondolta, hogy esnék az neki, ha maga is kénytelen volna teljesíteni azt, amit másoknak parancsol. El is nevezték »a szegény emberek sahja«-nak és egy izben a nagyvezíre (első minisztere) így szólt hozzá:

— Felsőleges uram, úgy beszél, mint ha munkában izzadó szegény ember volnál.

— Eltaláltad, kedves vezírem. Azért beszélek úgy, mert próbáltam a munkában izzadó emberek sorsát is. Te pedig sokszor adsz nekem jó tanácsot, mert hüségese emberem vagy, eszed és tudományod is volna elég, de mindig megfelejtkezel valamiről, ami nélkül pedig nem lehet igazán jól és bölcsen másoknak parancsolni.

— És mi az, ó felsőleges sah?

— Az, hogy bele képzel magadat azoknak a másoknak a bőrébe, hogyan esnék neked a parancs, melynek teljesítését tőlük kívánod.

Andornak tetszett a mese.

— No, ez derék egy sah volt; megérdemelte volna, hogy Mátyás királynak hívják. Kár, hogy nem lehet mindenki olyan bölcs.

— Dehogyan nem! Ez nem is épp csak a bölcseségtől függ. Eszembe jut még egy másik mese, egy tündérről. Ez a tündér furcsa egy tündér volt. Mindenki szerette, mindenki hozzája fordult, aki bajba került. Pedig az a tündér nem volt gazdag, nem osztogatott kincseket, senki sem kapott tőle semmit. Valami különösebb bölcseséggel sem dicsekedhetett, nem is igen kért tőle senki tanácsot; de még ha adott is jó tanácsot, nagyon ritkán követték. Mégis mindenki sietett hozzája. Akinek sora volt, enyhülést talált nála; akit öröm ért, annak még nagyobb lett a boldogsága. Ifjak, öregek örömeiket, vigasztalásukat lelték a tündér szavaiban. És úgy hallom, ez a tündér ma is él.

— Ejnye, mit beszél, szóltak Anikó, Andor és Emil. Hol van? Mi a neve?

— Látni talán nem lehet, de ott van mindenütt, ahol jó emberek vannak. A neve pedig *Részvét*.

— Ó! Én már kezdem érteni, szólt Anikó.

— Annál jobb. Értsétek is meg teljesen. Akár hol, akár mikor láttok valakit, aki szenved, és ha nem ember is, ha csak oktalán állat is: forduljatok részvéttel feléje. Az őszinte részvét talán megsugja a módot, hogy segíthettek rajta; de ha nincs is hatalmatokban a segítség, a szenvedő ember fájdalmán, bánatán már az igaz részvét tanúsításával is enyhíteni fogtok. És ne tagadjátok meg a nemes részvétet még attól sem, aki hibát követett el, aki bűnös; képzeljétek magatokat a helyzetébe, mily keserves neki a hibája, bűnének tudata, az emberek megvetése, mennyire kínozza a késő bánat elkövetett rossz tette miatt.

És ha részvétet fogtok tanusítani iránta, meglágyul a konok bűnös szive is, vissza tér a jó utra és áldani fogja a nemes lelkű embert, aki részvevő jósággal vissza vezette őt az igaz utra.

A kisebbek elhallgattak. Aztán körül fogták Vilmácskát és hévvel mondák:

— Igen, megpróbáljuk! Rajta leszünk, hogy a részvét nemes tündére mindig velünk legyen!

B E M U T A T Á S.

URAIM és hölgyeim!
 Bemutatom rendre im,
 Jeles növendékimet,
 Kiknek hire városokra,
 Megyékre és országokra,
 Világrészekre kiment.
 Itt a kitünő Vicza —
 Ha nem eszik, alszik a.
 Közel hozzá Katicza —
 Ha nem alszik, eszik a.
 A szomszédja Emmike,
 Aranyos gyerek —
 Nem köll neki semmi se,
 Mindig pityereg.
 Őket, ha vész környékezi,
 Kardjával megvédelmezi
 Mögöttük jó Vitéz Pista,
 Régi magyar, hü gárdista.

Fa Jankó az ötödik.
 Búsak megnevettetése
 Az ő vidám mestersége —
 Beesülettel működik.
 Kis dobozba bele fér,
 Enni, inni sose kér.
 Mellette a Miczike,
 Az még olyan piczike,
 Hogy az unatkozó bábuk,
 Ha nincs kimenő ruhájuk,
 Bábuzgatnak ő vele.
 Ez hát az a híres, jeles
 Kitünő kompánia.
 Ezennel van szerencséje
 Az urak s hölgyek kegyébe
 Magát beajánlnia.

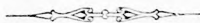
tán körül
adák:
a leszünk,
e mindig

V I G B A B Á K.

NI, EGY csomó vig baba!
Mind így kaczag: ha ha ha!
Vagy azt mondja: hi hi hi —
Amint épp tetszik neki.
Hahotáznak, hihítéznek —
Eltekintnek, összenéznek.

Ezek a vig gyermekek
Valjon min is nevetnek?
Mindnek azért jó a kedve,
Mert orrában hosszú lánczsal,
Otromba nehéz tánczával
Mókáz nekik egy vén medve.

BÜVÉSZET.

(Képpel a 132. és 133. lapokon.)

EZ ÚTTAL két igen egyszerű s mégis érdekes kis mutatványt adok elő. Nem kell hozzá semmi egyéb, csak néhány gyújtó-szál. De ezek erősebb, vastagabb fajtából valók legyenek, melyek nem törnek és nem hajlanak meg könnyen.

Az egyik feladat az: hogyan lehet három darab gyújtó szálát egy negyedikkel a levegőben tartani? Egyik szálnak azon a végén, mely nem kénes, kissé behasítunk s egy másik szálnak szintén a nem kénes végét bele szorítjuk, úgy hogy a két szál Λ alakot mutat. Ezeket így az asztalra állítván, egy harmadik szálát az ék hegyéhez támasztunk, úgy hogy a három szál most már megáll. (Lásd a képet a 132. lapon.) A kérdés most ez: miképen lehet ezt a három szálát egy negyedikkel fölemelni?

Aki nem tudja, az mindig csak a két össze akasztott szálát fogja fölemelni, a harmadik pedig, mely csak oda van támasztva, mindig le fog pottyanni. Pedig a megoldás igen egyszerű: a negyedik szálát a két össze akasztott és a hozzájuk támasztott harmadik szál közt óvatosan keresztül dugván, az össze akasztott két szálát kissé elbillentjük a harmadiktól. A harmadik, elvesztvén támasztát, beesik az ék nyílásába, de nem eshetik le, mert a közbé dugott negyedik szál feltartóztatja. Most a negyediket fölfelé szorítjuk s ez beszorítja az ékbe a harmadikat is, úgy hogy mind a hármat fölemelhetjük.

Második rajzunk a messziről emelt gyújtószál produkezióját mutatja be. Egy szál gyújtót úgy helyezünk a másikon, ennek a feje közelében keresztül, hogy a fejével és a nagyobb részével az asztalra nehezedjék. A feladat most már ez: hogy lehet a keresztben fekvő szálnak a levegőbe meredő végéhez úgy hozzá illeszteni még egy szálát és ehhez még tizet-tizenötöt, hogy a keresztben fekvő szál még se billenjen föl? — de igenis, ha a tiz-tizenöt szál közül az utolsót megnyomjuk, mégis mind-

járt fölemelkedjék az a keresztben fekvő szál.

A rajz világosan mutatja, hogyan kell az első szálát a keresztben fekvőre és aztán a többit egymásra illeszteni. Csak arra kell ügyelni, hogy az egyes szálak ne egészen a végükön nyugodjanak egymáson, hanem ott, ahol már egy kis köz van az asztal és az alsó szál közt. Így aztán, ha az utolsó szálát megnyomjuk, egyik szál átvisszi a nyomást a másikra, egészen a keresztben fekvőig, melynek feje a nyomásra rögtön fölemelkedik.

A HŰSÉG PRÓBAJA.

(Képpel a czimlapon.)

EGY jeles tudós utazótól, aki sok országot és világot bejárt s messze tengereken túl levő földrészekbe is ellátogatott, kérdezték egyszer, hogy gazdag tapasztalatai alapján melyik emberfajt tartja különbnek: a fehérét-é, vagy a négerét, vagy a khinaít?

— Nem a színe teszi az embert, felelé a tudós mosolyogva. Láttam én derék embert mindenféle színűt. Mi fehérek persze magunkat hisszük legkülönbnek; de ismerem én egy szegény négerét, aki hősiség, nemes áldozatkészség és igaz hűség dolgában fölülmulta mind azokat a fehéreket, akik vele egy hajlék alatt éltek.

Messze Kelet-Indiában jártam akkor és egy gazdag kávé-ültetvényes vendége voltam. Számos szolgája közt volt Bob is, a néger, kit Afrikából hozott magával. A fehér szolgák lenézték, csufolták Bobot, de gazdája szerette, mert igen hű emberének tartotta. Egy napon aztán meg is győződött, hogy nem tévedett.

Azon a napon ugyanis a házi-gazdám-mal együtt csevegtünk a szobában, mikor egyszerre hangos kiáltást hallottunk:

— Uram! Hamar! Puskával! Tigris!

Hogy mi történt, később tudtuk meg, és a dolgok rendjén mondom el. Az udvaron Bob és több fehér szolga a bokrok megnyesésével volt elfoglalva, a gazda két gyermeke pedig a ház ajtajában üldögélve

pihent. Egyszerre gyanus zaj hallatszott és egyik munkás rémülten kiáltá:

— Tigris tört be!

Igaz volt. S mind a hányan voltak, eszeveszetten futottak, ki merre legjobban vélt menekülhetni. De mégsem mind. Bob látta, hogy a rettenetes fenevad egyenesen a gyermekek felé rohan. Ha felkapja valamelyiket, egy pillanat alatt eltűnik vele. És Bob nem futott el, hanem néhány szökkenéssel ott termett a tigris előtt és egyuttal teljes erejéből kiáltott gazdájának, tudván, hogy a szobában vagyunk.

Mit akarhatott, hogy a tigris elé állt? Mind össze egy gyöngécske volt a kezében. De még ennek sem vehette hasznát. A tigris egy pillanatra meghökken, de aztán annál dühösebben ugrott most már nem a gyermekekre, hanem a vakmerő Bobra. Le is verte rögtön a lábáról és fogai közé kapva karját, gyorsan el akart vele iramodni. De már ekkor mi is ott voltunk a puskákkal és két jól célzott lövéssel leterítettük a fenevadat.

Szegény Bob ajultan terült el a tigris mellett. A rettenetes állat az alatt a néhány pillanat alatt is szörnyen össze marcangolta.

Gondos ápolás megmentette s ő szerényen, egyszerűen mondogatá:

— Máskép nem lehetett megmenteni gazdám gyermekeit. Most már semmi baj sincs, hiszen engem sem vitt el az emberevő.

Nem csufolták, nem nézték le többé a fehér szolgák Bob barátunkat. Ugye bizony, bajos is lett volna?

A BIBI CZICZA NEVENAPJA.

— Tréfás mese négy képpel. —

TEPERTŐS pogácsa nagyon jó volt, anyai bizonyos, szolt Pufi nagyot ásitva.

— De a tejhab mégis csak jobb volt, mondá Bibi czicza.

— Meglehet, szolt közbe Kokó, a papagáj; de azok a gyermekek kiállhatatlanok. A czukrot mind megették, azután meg mind-untalan a hátam mögé lopóztak és cibálgatták a tollamat.

— Igaz, a gyermekek alkalmatlanok; de a pogácsa jó, jegyzé meg Pufi.

— Természetes, hogy minden jó volt, hiszen névnapi vendégségre készült, magyarázta Bibi.

— Csak úgy érne igazán sokat a névnapi vendégség, ha gyermekek nem volnának a vendégek közt, sóhajta Kokó.

— Nagyon igaz, bizonyítá Pufi. De hát, sajna, ilyen vendégség nem lehetséges.

— Miért ne volna lehetséges? pattant föl Bibi hetykén. Az igen is lehetséges, és lesz is. Megmutatom.

— Ugyan mit beszélsz, Bibi! Hiszen most sokáig nem lesz semmiféle vendégség, mert tegnap volt a mi kisasszonyunk nevenapja és csak egy esztendő múlva lesz megint. Névnapi nélkül pedig nincs névnapi vendégség.

— Mondom, hogy lesz. Ma egész délután nincs itthon senki, hát ma délután lesz az én nevem napja.

— Már ez furesa! okoskodott Pufi. Hát délelőtt nem volt?

— Nem hát! Nem vagyok én olyan nagyralátó, beérem fél nappal is, és most mindjárt nagy vendégséggel fogom megülni.

— Az bajos lesz, akadékoskodott Kokó. Gizike nincs itthon, a mamája sincs itthon, de még a szakácsné sincs itthon, tehát nincs, aki ozsonnát főzzön.

— Majd lesz gondom arra is, felelé Bibi. Most az a legelső dolgunk, hogy szétküldjük a meghívókat vendégeinkhez.

— Hm! Én megvallom, még nem igen próbáltam írni, mondá Kokó.

— Próbálni én sem próbáltam, jegyzé meg Pufi. De Gizike sokszor mondta, hogy én nagyon okos kutyácska vagyok. Megpróbálok, hátha írni is tudok?

— Nem is lehet az nagyon nehéz, biztatta Bibi. Te Kokó, diktáld, Pufi majd írja, én pedig majd leragasztom a leveleket.

Főlkapaszkodtak a Gizike író-asztalára s Pufi a szájába fogta a tollat, be is mártotta a tintába.

— Így nem jó lesz, szolt Kokó. Gizike nem a szájába fogja a tollat, hanem az ujjai közé.

— Azt is megpróbálok.

Sok próbálgatás után sikerült is a tollat beszorítania az egyik első lába két ujjá közé; de mihelyt a papírosra nyomta, a toll lepottyant. Ujra köllött kezdeni.

— Jaj, így soha sem készülünk el! türelmetlenkedett Kokó.

— Dehogy nem. Most már tudom, hogyan kell. Jobban a tövinél szorítom meg. Így ni.

— No persze! Tessék! A körmeidet is bemártottad a tintába.

— Annak úgy kell lenni. Láttam én, hogy Gizikének is mindig tintás az ujjá, mikor ír.

— Jól van no, hát csak fogj hozzá!

De a toll megint csak kiesett a Pufi körmeiből.

— Nem tudsz semmit, kiáltá Kokó. Majd én próbálok meg.

El akarta kapni a tollat, de Pufi nem engedte s addig huzakodtak, míg nem felborították a tinta-tartót. A tinta végig folyt az asztalon, papíron.

— Szépen vagyunk! kiáltá Kokó. Mit szól majd Gizike!

— Ugyan ne veszekedjete! szolt közbe Bibi. Jó az úgy is, csak tinta legyen a papíroson. Fogadni merek, hogy sem a kanári, sem a házi nyulacska nem tud olvasni, de még a többi vendég sem, akít meghívunk. Így hát mind azt fogja hinni, hogy így van jól, ahogy van.

Pufi és Kokó teljesen megnyugodtak ebben. Az ily szépen megírt leveleket aztán betették a borítékokba és leragasztották.

— Így ni! szolt Bibi. Most előhívjuk Portást, hogy szaporán hordja szét a leveleket.

Portás a szerény, hű házőrző eb volt s nagyon örvendett, hogy a szobabeli kényes állatok ilyen megtisztelő feladattal tüntetik ki.

— Mondjad meg szóval is mindenütt, hogy a nevem napját tartjuk, szivesen látjuk

kedves vendégeinket ma délutánra, utasítá Bibi.

Még azt is elmondta, kinek vigyen meghívót. A derék Portás hűségesen eljárt meg-

biztatásában. Nem is hiába, mert fél órával később már az egész diszes társaság együtt volt Bibiéknél.

Ott volt Kukorikú ur és kedves neje Kotkot asszonyság; aztán Kanári kisasszony, a jeles énekművész; Füleske, a szelid házi nyúl, s az Orrapötty testvérek, a kis tengeri malacok. És a derék Portást is ott marasztalták a vendégségben.

— Bizony szerencse, hogy nincs itthon Gizike, szólt a kényes Pufi. Ő nem tűrné meg, hogy akárki beun maradjon az ő szobájában.

— Tudok én annyi illendőséget, mint akárki más, felelé Portás.

— Ne pöröljete a vendégek előtt, intette őket Kokó. Inkább lássuk már most, hogy mihez lássunk?

— Már ha vendégségben vagyunk, első a lakoma, szólt Füleske.

De Bibi, aki most házi asszony volt, nem igen sietett a tálalással. Pedig a ven-

dégek itt is, ott is azt emlegették, hogy majd csak a lakoma után fognak hozzá a játékhoz. Bibi nagyon meg volt akadva.

— Igazán . . . nagyon boszantó, kedves vendégeim . . . de képzeljék el, az a gonosz szakácsné sétálni ment . . .

— Biz' az hiba, szólt Kanári kisasszony. De én beérem egy darabka cukorral is.

— Az én oszonnámhoz sem szükséges szakácsné, mondá Füleske. Egy kis káposztalevéllal beérem.

— Nekem jó lesz egy maroknyi magocska, szólt Kotkot asszony néni.

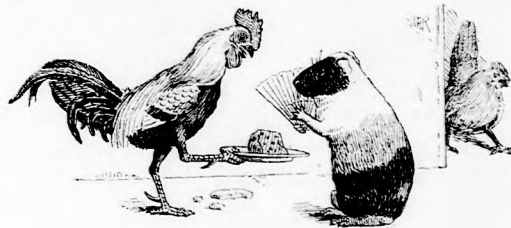
— Nagyon szívesen szolgálnék, mondá Bibi, mindjárt körül nézek a pohárszéken. Ahá! Van itt egy darab kenyér . . . az is nagyon jó, ha egyéb nincs.

— Majd én körül hordom, ajálkozott Kukorikú ur udvariasan.

— On igazán mindig finom gavallér kedves Kukorikú ur! felelé Bibi.

Kukorikú ur tehát sorra kínálhatta a kenyeret, de bizony mindenütt kosarat kapott.

— Száraz kenyér! szólt Orrapötty kisasszony fitymálva. Köszönöm, nem vagyok éhes.

Ezt mondták sorra a többiek is. Csak az egyszerű Portás nem czeremóniázott.

— Ha nincs más, ez is jó; én szegény házőrző eb rendesen csak korpa-kenyeret kapok. Ez itt jobb.

És bekapta az egészszet.

— Kedves Bibi, az ozsonna igazán jó volt, mondá aztán hálásan.

— Nagyon örvendek, ha vendégeim meg vannak elégedve. Most tehát fogjunk hozzá a játékhoz.

A vendégek meglehetősen fanyar képet vágtak ehhez a beszédhez; mert hogy ők nagyon meg volnának elégedve a lakomával, arról ugyan semmit sem tudtak. De hát vendégnek nem illik olyat mondani, ami a kisasszonynak kellemetlen. Nem is szólt egyik sem, hanem inkább ráálltak, hogy valami játékba kezdjenek.

— De mi legyen az? kérde Füleske.

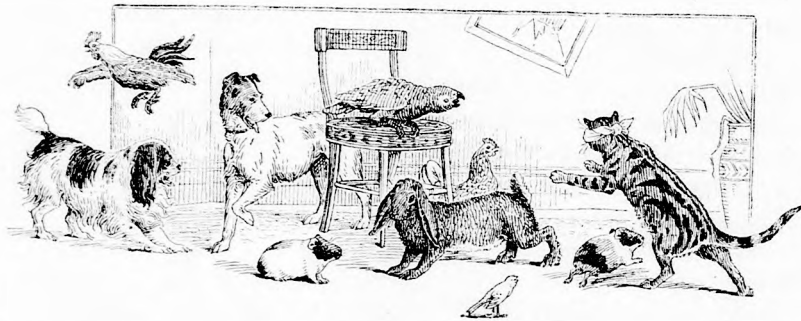
— Mikor a gyermekek együtt vannak, rendszeren szemkötösdim kezdik, felelé Bibi. Az nagyon mulatságos. Egyiknek bekötik

kendővel a szemét s ennek aztán iparkodnia kell, hogy tapogatózva elfogjon valakit a körülötte ugrálók közül. Tegnap is játszották és olyan zsvajt csaptak vele, hogy majd fölvették vele a házat.

— No, ha lárma kell, tudok én lármaézni, szólt Kokó.

— Abban nem lesz hiba, tevé hozzá Kukorikú ur. Rikkantok én is akkorát, hogy a szomszéd faluban is meghallják. Mivel pedig Bibi legjobban ismeri ezt a játékot, tehát legelőször is neki kössük be a szemét.

Megtették és Bibi nagy iparkodással ugrált ide-oda, hogy a körülötte ingerkedők közül valamelyiket megkaparints. Eleinte mulatságosnak találták a játékot, de Kukorikú ur csakhamar bele unt.

— No bizony! Én is ez valamit. Majd én itt étlen-szomjan fogom Bibi nagysámat mulattatni. Ha csak ilyen vendégséget tud csapni, nem kérek belőle.

Fogta magát és kiröpült a nyitott ablakon.

Kotkot asszonyoság azonnal követte férje urát. Ezt látva, Kanári kisasszony is odább röppent, aztán Füleske és az Orrapötty testvérek is kisompolyogtak, utoljára pedig

Kokó és Pufi, de még a jó Portás is odább álltak.

Bibi, amint nagy ugrádozásában egyszer pihenni akart, megütközve tapasztalta, hogy nagy csönd van körülte.

— Hol vagytok? Ne bujjátok el! Az nem szabad.

Nem felelt senki. Boszusan tépte le szeméről a kendőt és látta, hogy — senkit sem lát, vendégei mind megszöktek. De

épp akkor jelent meg a nyitott ajtóban az öreg szakácsné és haragosan kiáltott fel:

— Ejnye, az a gondatlan szobalány! Nyitva hagyott ajtót-ablakot. Ez a haszontalan macska ugyan szépen gazdálkodott itten... tessék! A tinta-tartó feldöntve... a kisasszonyka selyem kendőcskéje össze tépve. Sicz ki, te haszontalan jószág! Kokó meg kiröpült... lesz dolgunk, míg vissza kerítjük!

Bibi ijedten és elkeseredve suhant ki s úgy elbujt a padláson, hogy csak harmadnap került elő. Kokó már ott volt a rendes helyén, Pufi is ott nyújtózott a szőnyegen. És mindketten gúnyosan néztek Bibire.

— Remek vendégség volt, szolt Pufi. Senki sem betegedett belé a lakomába.

— És olyan vigan voltak, hogy meg sem álltak hazáig, tevé, hozzá Kokó.

Bibi hátat fordított nekik és búsan dorombolta:

— Hálátlan a világ! De hiszen várhatóak is, hogy újra meghivjalak névnapi vendégségre! Soha többé!

És azóta nem is tartja meg többé a nevenapját.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLVI. köt. 7-dik számában közölt átváltoztatási rejtvény megfejtése:

<i>sz</i>	<i>é</i>	<i>p</i>
k	<i>é</i>	<i>p</i>
<i>k</i>	u	<i>p</i>
<i>k</i>	<i>u</i>	t
<i>r</i>	<i>u</i>	<i>t</i>

Helyesen fejtették meg: Miklós Ödön és Elemér, Czákó Feri, Brózik Fella, Braun Emil, Radisics Elemér, Loránt Ella, Buchhalter Ilona és Margit, ifj. Isaák Gyula, Kovács Dénes, Pecz Irénke, Csókás Margitka, Mandel Mihály, Jánosi Anna és Ida, Laban Antal, Pyber Margit és Béla,

Ivánka Laczi, Markó Elek, Springer Stefike, Weiss Böske, Horváth Valéria, Tobisch Ili és Irénke, Majeresik Annuska, Koritschoner Iván, Lövinger Lenke, Feldmann Gyula, Kenessey Paula és Iza, Grössinger Sándor, Munk Arthur, Pollák Jenő, Schlesinger Ella, Markó Árpád, Jármay Károly, Szent Imrey Margitka (kinek az írása? *F. b.*), Szarvasy Erzsike, Bartal Aurél, Jacobi Viktor, Szontágh Klára és Sándor, Mérey Ágosta, Stauber Elza, Werner Ila, Zakár Margit, Ilonka és Lajos, Rétay Vilma és Miczi, Bodnár György, Frankl Pepi és Friczi, Gyémánt Ilona, Münnich Blanka, Dietrichstein Viktor, Herzfeld Paula és Elli, Hell Erna, Wiener testvérek, Berzsényi Mariska, Boross Pali, Stern Jenő, Melkovics Rudolf, Nékám István (részben), ifj. Kossaczky Oszkár, Fried Ella és Gizella, Pally Klári és Sándor, Würth Paula, Szigeti Ilonka és Bözsike, Farkas József, Vécsei Ferenc (sajátkezű írást kívánok *F. b.*), Weinberger Kornélia, Boemelburg Józsi, Ungár Béla, Szél Piroska (részben), Böhm Aladár, Goldfinger Frida, Hajós Anna, Robitsek Anna, Pollák Karolina, Zarányi Gusztáv, Diamant Rózika, Posner Oli, Weinberger György, Móser Margit, Scheuer Róbert, Könyöki Ella, Hajnik Ilonka és Imre, Patterson Margit és Orsolya, Herzfeld Ilma, Schwarz Magda és Béla, Farkas Erzsike és Imre, Riesz Kornél, Pap Irénke, Herzog Emma, Gluzek Feri (hát a *rút* hol maradt? *F. b.*), Gyurkovich Dódi, Beöthy Katicza, Stermeczky Lajos, Ausländer Ilonka (hiányosan), Timár Stefánia, Páskesz Bella és Czili, Vassermann Ernő és Géza, Friedmann Jancsi, Nagy Ilonka, Schwartz Sándor, Franyó Gyula, Jálies Matild, Imrédy Kálmán és Károly, Koller Edith, Hegedűs Márta, Glück Ottó, ifj. Tormay Béla, Márfly Gizike, Beinhauer Irén és Rózsi, Kölber Annika, Reitzner Lujza és Margit, Debreczeni Margit, Kristóffy Erzi és Andor, Spitz Regina, Augustin Olga, Posch Rudi, Györy Szerénke és Ella, Schlesinger Anna, Baumgarten Józsa, Gervay Mariska, Rutter Sarolta, Singer Erzi, Irma, Vilma és Sándorka, ifj. Gerliczy Felix, Gaál Gyula, Gonda Lajos (a multkori hosszabb figyelmeztetésemet, hogy nem illik nyíratlan szélű levelet küldeni, úgy látom, nem olvastad. *F. b.*), Péch Miklós, Velencei Tiborka (hiányosan), Frey Irma, Pietsch Lajoska, ifj. Bolyó Károly, Farkas József, Küssler Csilla, Nora és Elly (részben), Miklós Jolán és Tibor, Lux Géza (részben), Hosszú Margit (részben).

A jutalom kísorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertesek lettek *Pyber Margit és Béla. Komáromban*, kiknek a jutalomkönyvet (*A tarka könyv*, írta *Hoffmann Ferencz*, 150 elbeszélés, számos eredeti képpel) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« XLVI. köt. 5. és 6-dik számában közölt rejtvények megfejtését beküldték még: Pap Irénke, Riesz Kornél, Farkas Erzsike és Imre,

Schwarz Magda és Béla, Pruzsinszky Augusta, Busay Gizike és Irénke, Weinberger György, Pető Jolán és Aladár, Lakenbaker Andor és Pistike, Dorits Olga.

KOCZKÁS BETŰ-REJTVÉNY

K	K	Z	Z
L	L	H	R
A	A	A	A
A	A	A	A

1. sor: Ez imádott jó anyának vagyunk gyermekei — Igazában nem is ember, ki nem szereti.
2. » A formát e másik szóval is jelezheted — Rá akadsz, ha gondolkozva kissé, keresed.
3. » Dunántuli kis folyó; tán hallád is nesztét — Egy virágzó szép megyének kölcsönzé nevét.
4. » Amely lélek nem így tesz: az gyöngye vagy beteg — Az ember a szép sikert csak véle szerzi meg.

*

Fönrül le és balról jobbra, hogy ha keresed: A bujkáló szavakat így biztosan megleled.

A megfejtők nősorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

Andersen válogatott meséi.

Fordította Móra bácsi. Hat színes képpel, szép kötésben.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Holländer testv. Utolsó legyen a ti gondatlan levelkétek s vegyétek a lelketekre, amit e rovat elejébe írtam a multkor. — **Baloghy Iván.** Van sőt 9 éves kis olvasóm, aki nem ír oly gondosan, mint te, a 6 éves fiúcska. — **Tömöry Gabriella.** A koczkás rejtvények sikerültek s közlöm is. — **Vajda Jolán.** Ez a szám már meghozza a választ kérdésedre. — **Farkass Zolán.** A szerenését nem lehet vezetni. — **Luzsa testv.** Küldjétek megjavított állapotban. — **Haberfeld Margit.** A rejtvényeid kifogástalanok, csak hogy mind a kettő már régen, régen megjelent. Meleg soraid igen jól estek. — **Háy Elek.** Szép írásodban kedvem tellett. — **Korpos Rezső.** Hiszen a megfejtők neveiből huzzák ki a nyertest;

s hogy ez ki legyen, ebben a sors határoz. Figyelmeztetek, hogy a »Rezső« nem név. Csak amolyan mondva-csinált. Inkább maradj meg a Rudolf mellett. Régi magyarán: Radó. — **Ifj. Gyarló versikék biz' azok.** — **Ausländer Iluska.** Hiszen ott állt, hogy folytatása és vége. — **Weiss Búske.** Sohase vádold magad, amert nem küldöd be a megfejtéseket. Ezt cselekedni nem kötelességed, csak jogod. Élhetsz vele tetszésed szerint. Persze hogy szívesen veszem, ha irsz. — **Májeresik Annuska.** Ha van bélyeg-gyűjteményed, beküldheted. Egy szorgalmas szegény fiúcskának adom át, ki azoknak jó hasznát veszi. A rejtvényed, némi szükséges változtatással, meg fog jelenni. A reménység p. nem erényt, hanem vágyakozást jelent; a vonó pedig nem része a nyirettyűnek, mert vonó vagy nyirettyű, az mindegy. — **Koritschner Iván.** Jó, de könnyű. Valami fogasabbat szerkessz. — **Hirschfeld Sarolta.** Amit küldtél, csak vázlata egy hosszabb elbeszélésnek, melyet, úgy sejtem, olvastál is és melynek a hatása alatt kelt a te munkácskád. Már a Moranges gróf neve is, amely francia, erre mutat rá. — **Rodakowski Andrzej.** Tudomásul veszem, hogy a te keresztneved lengyel fiú-név s bizonyosan az András névnek becsező, vagy népies formája, mint magyarban az Andris, Bándi. Alma nénéd kedves emlékemben van. — **Kürschner Manó.** Megtarthatod. Ajándékozz meg vele valakit, aki a »Kis Lap«-ot még nem ismeri. — **Márffy Gizike.** Besoroztam. — **Havass Imre.** Ha megint van pénzecskéd, azt addig tartogasd, amíg előfizetésed lejár. Az egyik rejtvényed nagyon ismeretes, a másik kettő meg nagyon könnyűcske. Ha valami közleménnyel kedvemre akarsz lenni, azt közöld velem, hogy már teljesen fölgyógyultál. — **Marczali Bözse.** Nagyon jó volna az. Kis lányom, ha az első szó után már belünyt szemmel nem folytathatnák olvasó társaid; mert van-e magyar gyermek, aki a lelkesítő szótát ne ismerne? — **Lövinger Lenke.** Kettejét besoroztam. A rejtvény részeire határozottabban kell rámutatni. Ha p. azt mondod: »Ismersz te is, kell hogy ismerj«: ez épp úgy lehet kalap mint kapu, ház mint felhő, dinnye mint napernyő. A kértzett szerző nem akar megnevezkedni, de azért örül rajta, ha munkája tetszik. Ida néni folytatni fogja Rosszesont Ferke viselt dolgait, melyekből két kötet már megjelent a »Forgó bácsi könyvtára« című gyűjteményben. Egy-egy kötet ára 80 kr., igen csinos kiadásban, képpel. Megjelent az »Athenaeum« kiadásában. — **Majlath Ant.** Részolgáltál a szép jutalomra. — *Több levélről a jövő számban.*

A „KIS LAP“ minden kötetéhez díszes színnyomatu bekötési táblák kaphatók. Egy bekötési tábla ára 60 kr. A »Kis Lap«-nak fél évi folyamából telik egy kötet. Megrendelő cím: Athenaeum könyvkiadó hivatala, Budapest, Ferencziek-tere 3.

pelelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Szerk. és kiadóhivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület. Nyomatatja a kiadó tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapestben.